

Proposta de resolució 12

25N Dia Internacional per a l'Eradicació de la Violència Masclista

D'ençà d'uns anys, la violència masclista ha estat al centre de moltes de les polítiques públiques de gènere i de les lleis més transcendents en matèria d'igualtat. Això podria semblar una victòria per a posar fi a la violència masclista. Tanmateix, les eines de política pública que s'han anat generant són insuficients atesa la gran dimensió del treball a desenvolupar. No abasten la complexitat de les violències que pateixen les dones, lesbianes i trans.

El moviment feminista ha posat de manifest la necessitat d'abordar la violència masclista en tots els seus àmbits i no amb una visió reduïda a una definició restrictiva centrada exclusivament en la violència en la parella. Amb aquesta definició, van quedar fora altres tipus de violències, fet que ha generat noves desproteccions i desajustos que han estat denunciats en els darrers anys persistentment. Per això, s'han d'abordar amb la mateixa força tots els tipus de violència masclista. Hem d'ampliar la mirada i visibilitzar també la violència institucional, la violència econòmica, les violències sexuals, l'assetjament laboral, la violència vicària, la violència obstètrica,

la violència cap a les dones migrades (especialment, exercida a través de la llei d'estrangeria), envers les dones trans o amb diversitat funcional o els feminicidis comesos fora del marc de la parella. Encara que posteriorment la Llei catalana contra la violència masclista ha anat incorporant una mirada més enllà de la parella, els recursos i serveis d'atenció segueixen enfocant-se molt especialment a un perfil determinat de dona i a un tipus de violència.

L'economia feminitzada i no remunerada de la cura, ha estat un amortidor de la manca d'inversió en el sistema social i ha agreujat la posició de dones en clara situació de vulnerabilitat. Les violències masclistes també poden convergir amb altres eixos de discriminació, com l'origen, el color de la pell, la situació administrativa, l'edat, la classe social, la diversitat funcional o psíquica, la salut, l'orientació sexual o identitat i expressió de gènere, que fa que impactin de manera agreujada i diferenciada. La interacció d'aquestes discriminacions i situacions s'ha de tenir en compte a l'hora d'abordar les violències masclistes.

Respecte la violència institucional, lluny de la prevenció, protecció i reparació que haurien de garantir les institucions, durant els processos de guarda i règim de visites, en moltes ocasions, es segueix utilitzant l'anomenada Síndrome d'Alienació Parental, especialment contra les dones. Una síndrome inexistent, negada per l'OMS i el CGPJ i prohibida per llei a Catalunya, però que s'aplica molt sovint en processos en els quals hi ha denúncia per violència masclista o d'abusos sexuals a menors. També cal tenir presents els arxivaments per

“manca de proves” de les denúncies per assetjament de les treballadores de la llar o els casos de retirada dels fills i filles per part de la DGAIA basant-se en prejudicis racistes i culturals.

La violència econòmica també està provocant un augment de les precarietats laborals i de la feminització de la pobresa. Tanmateix, aquestes situacions de precarietat no han anat acompanyades per polítiques públiques que donin suport a les dones, lesbianes i trans en situacions de violència masclista. Moltes persones migrades, afectades per la llei d'estrangeria, o amb ocupacions sense protecció laboral ni tampoc social, han quedat excloses dels ajuts i subsidis davant l'emergència social. Aquestes mesures han deixat especialment enrere a moltes dones, lesbianes i trans que pel fet de treballar en l'economia informal són precisament les més vulnerables. Al mateix temps, calen polítiques públiques d'habitatge ambicioses i estructurals que aturin definitivament els desnonaments, amplii el parc públic i social de l'habitatge i que sancionin l'especulació immobiliària i l'incompliment de la funció social de l'habitatge.

Posar nom a aquestes exclusions i violències ha estat una de les lluites principals del moviment feminista: visibilitzar-les per poder-les combatre, i per aconseguir que les administracions públiques assumeixin aquesta lluita com una tasca pròpia i desenvolupin sistemes de suport i acompanyament per a totes les dones. Calen canvis estructurals claus per a la prevenció, l'atenció i la recuperació de tota mena de violències masclistes.

La violència masclista ha de ser una prioritat, una voluntat real de canviar l'organització política, social, econòmica i cultural androcèntrica.

No ens podem permetre parlar d'igualtat en una societat que manté una estructura que perpetua i reproduïx la violència. Hem de treballar per desarticular el model patriarcal, exigir l'equitat de gènere i que totes les polítiques públiques municipals, inclosos els pressupostos, tinguin perspectiva de gènere i feminista. Revisar tot el funcionament de l'administració municipal per evitar generar victimització i suprimir qualsevol tipus de violència institucional, entesa com la violència exercida per l'administració pública per acció o per omissió.

Mostrem el ferm compromís per l'eradicació de les violències masclistes amb polítiques i mesures que desactivin la violència estructural que sustenta el patriarcat, considerant la diversitat de les dones, adolescents i nenes, la interseccionalitat i l'impacte agreujat i diferenciat quan les violències masclistes es projecten alhora sobre diversos eixos de discriminació.